

AMY MCCULLOCH

JINXED

Vertaling Angelique Verheijen

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2018 Amy Alward Ltd

Oorspronkelijke titel: *Jinxed*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland

Vertaling: Angélique Verheijen

Omslagontwerp: naar de oorspronkelijke uitgave van Simon & Schuster UK Ltd

Bewerking omslag: Véronique Cornelissen/Peter Verwey

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest

Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 3230 6

ISBN 978 94 027 5696 8 (e-book)

NUR 285

Eerste druk januari 2019

Originele uitgave verschenen bij Simon & Schuster UK Ltd

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkheid met bestaande personen berust op toeval.

DEEL EEN

JINX

HOOFDSTUK I

De punt van mijn soldeerbout rookt terwijl ik met tranende ogen door de microscoop naar het moederbord staar. Ik durf niet te knippen, niet tot ik het zilver met harskernsoldeer tot piepkleine bergjes heb versmolten om de losse componenten met elkaar te verbinden.

Ik tel de seconden in mijn hoofd tot het soldeer gestold is. Een, twee...

De tere metalen vleugels van de vlinder komen omhoog. De ongelijke driehoekjes van metalen filigraan gaan open en dicht terwijl ze haar systeemchecks doorloopt. *Prrr-klik*. De korte trilling geeft aan dat alles oké is.

‘Yes!’ Ik spring op een doe een dansje. Mijn heupen wiegen mee op de maat van het triomfantelijke muziekje in mijn hoofd.

Mam rent vanuit de keuken naar binnen. ‘Is het gelukt?’

‘Test haar zelf maar even.’

Ze knikt en zegt: ‘Hier, Petal.’ Het duurt heel even voor de vlinder op de opdracht reageert, maar dan komen haar vleugels in beweging, en ze stijgt op en landt op mams hand. Mams gezicht straalt in het licht van de berichtjes en e-mails die Petal op haar handpalm projecteert. ‘Ik geloof dat ze het weer doet.’

Ik grijns. ‘Oké, nog een laatste dingetje.’ Ik neem Petal van haar over en zet haar weer onder de microscoop. Mijn werk is onberispelijk; het is zo netjes dat je de reparaties nauwelijks kunt zien. Als we haar naar de Moncha-dierenarts hadden gebracht had dit dagen (en een kapitaal) gekost, maar ik heb het in minder dan een uur gefikst.

Tevreden klik ik het deksel weer over de kwetsbare elektronica. ‘Klaar. Zo goed als nieuw.’

‘Dank je wel, lieverd!’ Mam slaat haar armen om me heen en drukt een heleboel kusjes op mijn voorhoofd. Ik kreun, zogenaamd van ellende, maar stiekem word ik warm vanbinnen omdat ze zo blij met me is.

Zo’n kunst is het nu ook weer niet. Ik heb al heel wat kunnen oefenen met Petal. Vlinderbaku’s horen bij de bestsellers in de doelgroep van mijn moeder, en insecten zijn over het algemeen de minst ingewikkelde modellen. Ze hebben alleen de basisfuncties, berichtjes en bellen, een browser en een gps, dat soort dingen. Vlinders zijn heel populair omdat je de vleugeltjes kunt verwisselen. Het nadeel is dat die vleugels zo teer zijn dat ze bij de minste weerstand breken, en daardoor raakt de elektronica binnenin weer beschadigd. Petal is een perfect voorbeeld; ze kwam vast te zitten toen mam haar sjaal afdeed, en daarbij ging haar projector kapot.

‘Graag gedaan. Vergeet niet om haar de volgende keer direct los te laten als je binnenkomt.’

‘Ik weet niet wat ik zonder jou zou moeten beginnen, Lacey. Geen enkele dierenarts kan haar zo goed repareren als jij.’ Mam glimlacht als Petal opvliegt en zich op haar schouder nestelt. Ze laat haar hand nog even op mijn rug liggen. ‘Je krijgt het vandaag toch te horen?’

Ik krimp in elkaar. Ik dacht dat ze het vergeten was. Tot mijn verrassing heb ik het gepresteerd om er zelf wel een uur lang niet aan te denken. Dat gebeurt, als ik dingen repareer. Dan ga ik helemaal op in het probleem, in dit geval een los kabeltje en een gammele verbinding met de printplaat. De rest van de wereld bestaat dan even niet meer.

Zelfs niet nu ik ieder moment het grootste nieuws van mijn vijftienjarige leven te horen kan krijgen.

‘Yep.’ Mijn mond wordt kurkdroog en ik probeer vergeefs terug te glimlachen. Ik merk dat mam aarzelt. Haar vingers trommelen een ritme, omhoog en omlaag over mijn ruggengraat, en ik sta met een ruk op uit mijn stoel. ‘Ik ruim die spullen maar even op,’ zeg ik, met een knikje naar de wirwar van zilverdraad en apparatuur.

Mam geeft me nog een laatste kus op mijn kruin. ‘Wat er ook gebeurt, jij bent en blijft de beste compagneur van deze familie.’ Terwijl mam naar het aanrecht loopt fladdert Petal naar de lijn achter haar oor, en ze sluit zichzelf aan om op te laden. Mam beweegt haar hoofd op de maat van geluidloze muziek, dus ik neem aan dat Petal een van haar favoriete podcasts aan het streamen is.

Ik veeg de punt van de soldeerbout schoon met een sponsje en ruim hem op. Met een resolute klik doe ik het kistje dicht. Sommige mensen vragen fietsen, cadeaubonnen of boeken voor hun verjaardag, ik wilde een soldeerbout. Ik had eerst grondig onderzoek gedaan bij een winkel voor tweedehands gereedschap aan de rand van de stad, en daarna heb ik het adres stiekem toegevoegd aan Petals gps-database. Op mijn veertiende verjaardag nam mam me er mee naartoe. En trouwens, Monica Chan – de bedenker van de baku’s en degene naar wie Moncha Corp, op dit moment het grootste technische bedrijf in Noord-Amerika, is vernoemd – had ook een soldeerbout toen ze zo oud was als ik. Dat heb ik ergens gelezen. En als iets goed genoeg is voor haar, dan is het goed genoeg voor mij.

Hoewel Zora, mijn bff, zou zeggen: *je denkt misschien dat dat je bijzonder maakt, maar het is gewoon raar.*

Ze heeft gelijk.

Ik breng mijn gereedschap en microscoop terug naar mijn kamer. Meestal vindt mam het vreselijk als ik in de flat soldeer,

want de metalige stank gaat overal in zitten, van de kussens op de bank tot de rijstkoker, maar wanneer haar eigen baku gerepareerd moet worden maakt ze een uitzondering.

En dat gebeurt veel te vaak naar mijn zin. De level 1-insectbaku's zijn berucht omdat ze nogal... *buggy* zijn. Als ik zou kunnen kiezen, dan wist ik precies welke baku ik zou nemen. Ik zou direct voor een van de oorspronkelijke modellen gaan. Een level 3-spaniël, met schattige flaporen en een staart die je als selfiestick kunt gebruiken. Als ik mijn ogen sluit zie ik voor me hoe ik met mijn baku in mijn kamer zit te chillen. Ik leg hem de nieuwste games uit terwijl hij me helpt met mijn huiswerk, en 's nachts kruipt hij tegen me aan. *Maar die spaniëlbaku krijg je alleen als je wordt aangenomen op Profectus*, zeg ik nog maar eens tegen mezelf.

De school van mijn dromen, de Profectus Academy of Science and Technology, is opgericht door Monica zelf. De school is eigendom van Moncha Corp en wordt geleid als een afdeling van het bedrijf. Ik heb de beurs nodig die de school aanbiedt aan nieuwe studenten die geen baku van het laagst toegestane niveau – level 3 – kunnen betalen. Zonder die beurs kan ik me niet meer dan een miezerige level 1 veroorloven. Ik kom al een week in aanmerking voor mijn eerste baku omdat mijn derde high schooljaar erop zit en de zomervakantie is aangebroken, maar ik heb het tripje naar de Moncha Store uitgesteld tot ik weet of ik ben toegelaten.

Ik zucht diep.

Ik heb er alles aan gedaan om dat voor elkaar te krijgen. Mijn cijfers kunnen bijna niet hoger, ik heb alle buitenschoolse activiteiten afgevinkt, ik heb meegedaan aan wetenschapswedstrijden en met de schoolband, en ik ben vrijwilliger geweest bij een milieuorganisatie om mijn cv een beetje te pimpen.

Zora heeft ooit tegen me gezegd dat ik zeker een plek zou krijgen omdat niemand zo hard werkt als ik. Was het maar zo simpel. Ik ben Carter Smith niet, de zoon van Eric Smith, Monica's zakenpartner en de medeoprichter van Moncha. Carter zit ook in mijn jaar op St. Agnes, en hoewel ik hem bij alle vakken en twee wetenschapswedstrijden voorbij ben gestreefd, weet ik dat hij niet hoeft te knokken om binnen te komen.

Terwijl mijn vader...

Ik draai de ring om mijn vinger rond, het enige wat ik nog van hem heb.

...me alleen maar in de weg zit. Ik wil er niet meer aan denken. Mam en ik hebben álles te danken aan Moncha. Ze gaven ons een dak boven ons hoofd toen pap verdween, ze regelden een baan voor mam, en kinderopvang voor mij als zij aan het werk was. Zonder Moncha had ik Zora nooit ontmoet.

Ik wil hoe dan ook voor dat bedrijf werken. Als het moet ga ik zelfs de vloeren vegen, met een praktische mestkeverbaku aan mijn zij. Maar dat is niet waar ik echt van droom; ik weet precies wat ik met mijn leven wil doen. Ik wil niet voor Moncha werken, ik wil Monica Chan zijn. Ik wil een van de compagneurs worden, de mensen die de baku's ontwikkelen. Ik wil nieuwe dieren ontwerpen, bestaande baku's verbeteren en nog meer verbijsterende snufjes toevoegen. Iedere dag zou een avontuur zijn.

Maar de eerste stap is dat ik word aangenomen op Profectus. Hoewel Moncha in theorie overal de beste mensen vandaan zou kunnen halen, hebben ze de afgelopen tien jaar – sinds Profectus is geopend – alleen nog compagneurs aangenomen die aan hun eigen academie zijn afgestudeerd.

Je komt er snel genoeg achter, zeg ik tegen mezelf. Ik leg mijn spullen voorzichtig op mijn bureau. Of moet ik misschien toch even kijken...

Ik laat me op bed vallen en stuit op en neer, tikkend op het scherm van mijn telefoon. Geen e-mail van Profectus, maar ik heb wel een flits van Zora gemist. TOEDEL!!! heeft ze met haar vinger geschreven op een steeds herhalend filmpje waarin ze haar telefoon in het water smijt vanaf het dek van de veerboot naar Toronto Island.

Ik veeg over het scherm naar haar volgende flits: een foto van het opspattende water als de telefoon in het meer plonst met het bijschrift #TELEFOONMOORD.

Ik proest het uit en laat me achterovervallen in mijn nest van kussens. #TELEFOONMOORD is de laatste hype, de baldadige en totaal onnodige (maar vaak erg hilarische en creatieve) vernietiging van je oude, door de overheid uitgereikte smartphone, gefilmd met je splinternieuwe baki en online gedeeld. Het liep uit de hand toen een jongen #TELEFOONMOORD pleegde door zijn telefoon vanaf de CN Tower naar beneden te gooien, want dat draaide bijna uit op een echte moord-door-telefoon. Maar het filmpje werd meer dan tien miljoen keer bekeken, dus waarschijnlijk beschouwde de flitser het zelf als een groot succes. En dankzij zijn status als aankomend student van Profectus kwam hij er bij de politie met een waarschuwing vanaf.

Binnen een paar seconden maak ik een filmpje van mezelf waarin ik een getekende neptraan over mijn wang laat rollen. Ik kies het filter met de puppyoren, typ RIP ZORA'S TELEFOON als onderschrift en druk op verzenden. Afleiding, dat had ik even nodig.

Zora heeft haar telefoon vernield, dus dat betekent dat ze een baki heeft gekozen. Mijn volgende bericht bestaat uit een enorm vraagteken. Oké, en ik stuur er nog ongeveer vijftien vraagtekens achteraan.

‘Ik heb gekozen voor... een slaapmuis!’ Op Zora’s volgende selfie knuffelt ze de schattigste baku aller tijden, een klein bolletje dof grijs metaalbont met een puntig neusje en veel te grote ogen. De muis heeft zich tot een balletje opgerold naast haar wang en steekt zijn lange staart uit om de foto te kunnen nemen. Zora’s donkerbruine huid heeft een gouden gloed door de weerspiegeling van het zonlicht in het meer. Ze ziet er zo gelukkig uit dat ik wel met haar mee moet glimlachen. Een slaapmuis is een level 2-baku, beter dan ik me kan veroorloven, maar niet goed genoeg voor Profectus. Het is nooit Zora’s doel geweest om daar aangenomen te worden; ze wil haar laatste jaar op St. Agnes doen, en als ze haar diploma heeft gaat ze een stageplek als programmeur zoeken.

‘Hij heet Linus en ik weet nu al dat we ons leven lang de beste vrienden zullen zijn. Niet beter dan jij en ik natuurlijk, maar als je er zelf ook een hebt begrijp je wel wat ik bedoel. Als je iets hoort wil ik het direct weten!!!’ schrijft ze in haar volgende bericht.

‘Tuurlijk,’ typ ik terug. Met een brok in mijn keel blijf ik nog even naar de foto van haar en Linus staren.

En dan komt er een melding binnen. Ik kan maar een klein stukje van het onderwerp lezen en daaruit valt niets op te maken.

LACEY CHU: STATUS AANMELDING PROPECTUS.

Mijn hart slaat op hol. Het dunne rechthoekige apparaatje voelt zo oldskool aan in mijn plotseling klamme hand. Eindelijk... Het is zover, dit is de laatste keer dat ik het gebruik voor ik mijn eigen baku kies. Level 1 of level 3.

Met een enkele tik open ik mijn e-mailapp, en daar staat in vette letters het bericht waarop ik heb gewacht.

Ik klik het open.

Beste Lacey,

Tot onze spijt moeten we je mededelen dat

Ik laat de telefoon los alsof hij opeens tot duizend graden is opgewarmd. Hij ketst af op de rand van mijn bed en valt op de vloer waar het scherm versplintert tot een miljoen piepkleine stukjes.
Net als mijn dromen.

HOOFDSTUK 2

‘Sorry, de bidsprinkhanen zijn uitverkocht.’ De dierenarts kijkt niet eens op als hij die informatie krijgt van zijn labradorbaku. Die hoort bij de standaarduitrusting van de medewerkers van de Moncha Store. De meeste mensen in de dienstensector hebben er een, want ze zijn altijd behulpzaam en hebben een gladde, zwarte digitale vacht waardoor je makkelijk informatie van hun rug kunt aflezen.

Ik sta er met afgunst naar te kijken, en schaam me direct omdat ik jaloers ben op een medewerker van de Moncha Store. Ze noemen zichzelf ‘dierenarts’ omdat ze dat ontzettend grappig vinden, alsof ze echt een medische graad hebben of zoiets. Maar de echte genieën achter de baku’s zijn de compagneurs, niet deze zogenaamd hippe gasten met hun witte laboratoriumjas en hun plastic zonder glazen. Ze weten nauwelijks hoe hun eigen baku werkt.

En toch heeft deze dierenarts een betere baku dan ik.

‘Dit is zonde van de tijd,’ zeg ik tegen Zora. Ik wil weglopen, maar ze pakt mijn arm en duwt me terug naar het scherm in de verlichte witte toonbank.

‘Ik ga echt niet nog een keer in de rij staan,’ sist ze, en ze trakteert de dierenarts op haar liefste glimlach. Op de toonbank licht een van de slogans van Moncha op: BAKU’S VAN MONCHA... BEESTACHTIG BETROUWBAAR.

Nou, zo betrouwbaar zijn de beesten in mijn prijsklasse anders niet, maar blijkbaar doet dat er niet toe.

‘Dus... geen bidsprinkhaan en geen libel. Wat heb je wel op

voorraad?' vraagt Zora. Linus steekt zijn kopje onder haar kraag uit en rimpelt zijn neus. Ook ik trek mijn neus op en ik steek mijn tong uit. Linus duikt weg in de stof en Zora werpt me over haar schouder een verontwaardigde blik toe. Ik rol met mijn ogen, maar luister weer naar wat de dierenarts zegt.

'We hebben vlinders en scarabeeën, als je een insect zoekt.' Hij tovert het aanbod tevoorschijn op het scherm. 'Als je wilt upgraden naar level 2, kleine zoogdieren, dan wordt de keus een stuk groter...'

Ik grimas. Zonder de beurs van Profectus kan ik me van mijn spaargeld niets anders veroorloven dan een level 1-insect. 'Ik kom een andere keer wel terug,' zeg ik knarsetandend. Het aanbod is niet bepaald inspirerend.

'Dat kan niet, want je hebt je telefoon kapotgegooid, weet je nog? Je hebt er nú een nodig.' Zora pakt me weer bij mijn arm om te voorkomen dat ik wegloop.

Ik zucht. Hoewel ik weet dat ze gelijk heeft, blijf ik het moeilijk vinden om de feiten te accepteren. Ik wrijf over het pijnlijke plekje achter mijn oor waar mijn lijn is geïnstalleerd. Ik heb de eerste stap gezet, en nu moet ik iets kiezen. *Je kunt over een paar jaar altijd nog een betere nemen, als je wat meer hebt gespaard...*

De dierenarts staart nadrukkelijk over mijn schouder naar de lange rij die helemaal tot buiten doorloopt. Ik adem diep in en dwing mezelf om op te blijven letten. 'Oké, ik neem wel een scarabee,' zeg ik en ik wijs naar het scherm. Het rugschild is groenachtig paars, het verschiet als een olievlek van kleur. Best mooi eigenlijk. Scarabeeën staan bekend om hun vliegproblemen, iets met de manier waarop ze hun vleugels opvouwen, maar ik wil niet dezelfde baku als mijn moeder. Dat zou gewoon te sneu zijn.

'Komt eraan. Robo en ik gaan hem voor je pakken.' Hij knipt

in zijn vingers en zijn labradorbaku volgt hem gehoorzaam naar het magazijn.

Als de dierenarts en zijn baku verdwenen zijn ga ik met mijn rug tegen de toonbank staan en sla ik mijn armen over elkaar. ‘Dit zuigt.’

Zora geeft een duwtje tegen mijn schouder. ‘Mag ik je een knuffel geven?’

Ze weet dat ik meestal niet zo klef ben, maar ik knik. Iedere knuffel is op dit moment zijn gewicht in goud waard. De afwijzing door Profectus doet nog steeds pijn, als een open wond waar maar geen korstje op wil komen. Ik blijf erover malen.

Ben ik gezakt voor een deel van de test?

Welk deel dan?

Als ik harder gestudeerd had...

Of misschien was er dit jaar gewoon te veel concurrentie...

Maar al wil ik nog zo graag doen alsof het een vergissing is, en al wil ik dolgraag vergeten dat ik die e-mail ooit heb gekregen, Zora heeft gelijk. Ik heb deze ochtend nauwelijks overleefd zonder internet. (Zou je daar ontwenningverschijnselen van kunnen krijgen? Want ik begon helemaal te trillen en te zweten omdat ik mijn flitsen niet kon checken.) Ik kan niet met een kapotte telefoon op school komen opdagen, dus ik heb een baku nodig. Het is niet eens meer een kwestie van sociale status. Op St. Agnes, mijn highschool waar ik nu noodgedwongen naar terug moet, worden in het eindexamenjaar alle lesboeken opgeslagen in software met baku-encryptie, en ook je huiswerk wordt direct naar je baku gestuurd. Dat hoort erbij als je in Monchaville woont. Zo heet het hier niet echt, maar het had best gekund.

Moncha regelt onze huisvesting, onze gezondheidszorg en ons onderwijs. We wonen in een soort ministadje van het bedrijf, dat steeds verder is uitgedijd binnen Toronto. Het heeft de

grenzen van het Discovery District, waar Monica ooit in een gedeeld kantoortje is begonnen, al zo ver overschreden dat het nu bijna de hele oostelijke helft van de stad beslaat. En een van de vereisten om in Monchaville te mogen wonen is dat je je eigen baku hebt. Niet dat dat tegenwoordig nog zo bijzonder is. Bijna het hele land heeft er een.

Er verschijnt een nieuwe slogan onder mijn ellebogen op de toonbank. BAK-UP JE LEVEN... IEDERE BAKU WORDT GELEVERD MET MONCHA'S NIEUWSTE CLOUDSOFTWARE. Deze keer staat er een foto van Monica bij. Haar kenmerkende asymmetrische pony is geknipt in een patroon van halve ruiten, als een soort omgekeerde kroon. Mam vertelt graag aan iedereen dat ik ooit heb geprobeerd om mijn haar ook zo te knippen... Dat is de reden dat ik een halfjaar stekeltjes heb gehad.

Ik glimlach naar Monica's gezicht. Het verhaal achter de baku's hoort bij onze culturele geschiedenis, en Monica Chan is de belangrijkste hoofdpersoon. In Hollywood hebben ze zelfs een miniserie over haar gemaakt, *Haar beste vriend*. Die stream ik als ik me een beetje somber of ongeïnspireerd voel. Ik durf er niet aan te denken hoe vaak al is gelogd dat ik hem heb bekeken.

Volgens het verhaal zat Monica vroeger vastgeplakt aan haar smartphone. Het was zelfs zo erg dat het schadelijk werd voor haar lichamelijke en geestelijke gezondheid. Tijdens een door de dokter voorgeschreven telefoonpauze liep ze door de straten van Toronto en ze merkte dat ze maar bleef kijken naar de mensen die hun hond uitlieten in High Park. Toen besepte ze wat ze al die tijd had gemist: gezelschap. Als ze haar smartphone dan toch altijd bij zich had, waarom was die dan niet schattig en interactief? Iets waarvan ze kon houden en wat haar kon troosten. Iets wat nuttig was, om haar agenda bij te houden, in contact te blijven

met vrienden en familie, en voor toegang tot sociale media, internet en alles wat ze maar nodig kon hebben.

Ze ging aan de slag in de berging van haar flatgebouw, want haar ouders hadden geen huis met een garage (en ik durf te wedden dat ook Monica's moeder niet zat te wachten op de stank van een soldeerbout). Ze ontwierp een robohuisdier met alle functies van een smartphone en noemde het een baku, naar een verhaal van haar Chinese grootmoeder over wezens die waren samengesteld uit de overgebleven lichaamsdelen van andere dieren.

Haar eerste model, dat ze liefkozend Yi noemde (het Chinese woord voor één), was opgebouwd uit het scherm van haar draagbare spelcomputer, het moederbord van haar oude smartphone en metalen onderdelen van oud speelgoed en versleten elektronica. Ze ging van deur tot deur in haar flat en vroeg bij alle burens om oude apparaten die ze toch weg wilden gooien.

Ze presenteerde haar ontwerp aan een groep investeerders in reality-tv. Zij staken een heleboel geld in haar idee, waardoor Monica en haar baku bijna direct viral gingen. Het duurde niet lang voor Moncha van start ging in het Discovery District van Toronto. Monica deelde een kantoorruimte met een paar crowdsourcingbedrijfjes die taxiritten en de nieuwste fitnesssoftware aanboden, en opende haar eerste fabriek in North Toronto. Haar bedrijf breidde zich uit van gebouw naar gebouw, als schimmel in een petrischaaltje, toen de baku's het populairste gadget ter wereld werden. Monica kocht de flat waarin ze vroeger woonde om haar medewerkers te huisvesten en begon een school voor hun kinderen. De gezondheidszorg regelde ze door een ziekenhuis aan te schaffen. Monchaville was geboren.

Ergens achter me klinkt een harde klap, en ik schrik op uit mijn gemijmer. Zora hapt naar adem en ook mijn mond valt

open. Op een toonbank een stukje verderop zit een adembene-
mend mooie baku – een arend. Hij heeft zijn vleugels zo breed
uitgespreid dat hij een vitrine met verwisselbare vlindervleugels
heeft omgegooid. Nooit eerder heb ik zo'n fraai staaltje compag-
neurswerk gezien. De veren bestaan uit losse vezeldraadjes van
goud gespoten staal, en dat geeft de vogel een volle, sprankelende
textuur. Hij schudt zijn kop op een levensechte manier en slaakt
een kreet waardoor mijn trommelvliezen bijna scheuren. Het is
een schitterend beest, absolute topklasse. Die vogel moet min-
stens level 4 zijn, misschien wel level 5.

Wie kan zoiets betalen?

Het antwoord laat niet lang op zich wachten. De arend klapt
zijn vleugels weer in, en daarachter staat een jongen in een Pro-
fectus-trui met grote ogen naar zijn nieuwe baku te staren.

'Lace?' fluistert Zora in mijn oor. 'Je staat te kwijlen.'

'Wat?' Ik kijk naar beneden en veeg mijn mond af, voor het
geval het geen grapje was. 'Die baku is waanzinnig.'

'En niet alleen die baku. Man, wat een lekker ding,' zegt Zora
zacht. Ze wiebelt suggestief met haar wenkbrauwen naar de jon-
gen.

Ik snuif. Dat heeft ze goed gezien. Ik waag nog een blik. De
jongen is iets ouder dan wij en minstens één meter vijftachtig.
Boven zijn hoge, gladde voorhoofd is zijn zwarte haar kort afge-
schoren, maar het is net lang genoeg om een klein beetje te krul-
len. Zijn tanden steken spierwit af tegen zijn donkere huid en hij
grijnst van oor tot oor.

Als die prachtige vogel mijn baku was zou ik ook zo staan te
stralen.

'Tobias, kerel!' schreeuwt iemand achter me. Een jongen den-
dert langs me heen en duwt me zo hard tegen Zora aan dat we
samen tegen de toonbank botsen. Ook hij draagt een Profectus-

trui, maar deze is zo nieuw dat het prijskaartje er nog aan hangt.

‘Kijk uit!’ snauw ik. ‘Zie je niet dat er een rij staat?’

De jongen draait zich niet om, maar zijn bazu wel. Een lelijk varken snuffelt aan onze voeten en schraapt met zijn voorpoot over de grond. Het heeft twee grote slagstanden en zwaait dreigend met zijn kop. Geen varken maar een everzwijn. Ik spring achteruit en slaak zonder het te willen een gil.

‘Hou dat beest bij je, Carter.’ Zora heeft zich eerder hersteld dan ik.

Ik draai me zo snel om dat ik er bijna een whiplash aan overhoud. Carter? Ik weet niet waarom ik zo verrast ben. Hoewel ik – tot zijn grote ergernis – in bijna ieder vak beter ben dan hij, is het altijd een voldongen feit geweest dat ze hem zouden aan nemen op Profectus.

Hij loopt naar ons toe en lacht spottend. ‘Zora? Ik zag je niet. En Lacey?’

Ik krimp in elkaar. Ik heb spijt als haren op mijn hoofd dat ik niet de metro heb gepakt naar een of andere afgelegen Moncha Store waar ik geen bekenden kan tegenkomen. En zeker deze bekende niet.

‘Sta je mijn nieuwe bazu te bewonderen? Toen ik gisteravond hoorde dat ik op Profectus was aangenomen, heb ik direct een upgrade gehaald.’

‘Je bedoelt dat je pa een upgrade voor je heeft gekocht,’ bijt Zora hem toe. Daarom was ik zo verrast door die everzwijnbazu. Ik weet zeker dat hij een hond had, toen ik hem voor het laatst zag op school.

Carter haalt zijn schouders op. ‘Dit is Hunter. Moet je horen, hij is level 4.’

Zonder het te willen trek ik een grimas. Ja hoor, hij krijgt gewoon een level 4-bazu zonder dat hij er iets voor hoeft te doen.

Ik vraag me af of hij eigenlijk wel weet hoe je hem moet bedienen. Zijn vader heeft waarschijnlijk een van de compagneurs bij Moncha overgehaald om dat beest speciaal voor Carter aan te passen. Ik ben zo jaloers dat ik er buikpijn van krijg.

‘Ben je een baku aan het uitkiezen?’ Hij leunt met zijn elleboog op de toonbank en houdt zijn hoofd scheef. ‘Waar ga je voor?’

‘O, eh...’ Ik probeer te berekenen hoe snel ik bij de deur kan zijn als ik een sprintje trek. Internet of geen internet, alles is beter dan de vernedering die me te wachten staat als...

‘Hier is je kever, meissie.’

De timing van de dierenarts had niet beroerder kunnen zijn. Hij zet een piepklein doosje op de toonbank. De keverbaku zit gevangen in wit plastic en is duidelijk zichtbaar door de transparante voorkant. Carters ogen puilen uit. Als tot hem doordringt wat dit betekent ontploft hij bijna, van verwarring of van leedvermaak, waarschijnlijk allebei. En dan begint hij te lachen. Hij schatert het uit terwijl mijn gezicht gloeit van schaamte.

Ik draai mijn hoofd weg, maar niet voor ik heb opgemerkt dat iedereen in de winkel naar me staat te staren. Inclusief Tobias, het lekkere ding met de arend.

‘Dan ben je dus niet toegelaten! O, Lace, al die jaren dat je de turbonerd hebt uitgehangen – allemaal verspilde moeite!’ Hij begint nog harder te gieren.

‘Kom mee, Zora,’ mompel ik. Ik gris de kever van de toonbank, en deze keer probeert ze niet om me tegen te houden.

‘Hé, zal ik even voordoen hoe je hem aan de lijn moet leggen?’ roept de dierenarts me na.

Maar Zora en ik zijn de deur al uit.